

Tartalom

- Az Első Szerelem
 - A főszerkesztő jegyzete
 - Akikre büszkék vagyunk
 - Egy arc a Révaiból
 - Búcsúzik a 12.C
 - Búcsúzik a 12.D
 - Búcsúzik a 12.F
 - Különleges sportok
 - Itt járt a Groovehouse
 - Pillanatkép a koleszból
 - A megtört szerkesztő
 - Hát már megint mi mindent láttunk...
 - A halál érintése
-

Az Első Szerelem - Ballagási búcsúbeszéd 2004

Kedves Révais Diáktársam!

Talán még emlékszel arra a napra, amikor négy és fél év előtt, még általános iskolás fejjel léptél be e falak közé, melyek a tömeg hangzavara mögül is valamely oltalmazó csendet árasztottak. Az igazgató tekintélyt parancsoló hangon beszélt lehetőségekről, vizsgákról és pontokról, statisztikákról és életpályákról. Majd mondandója végén zárójelben ejtette el az élményt, mely reményei szerint ebben az épületben rád is vár: "az Első Szerelem".

Most tán egy kicsit zavarban vagy, annyi minden kavarog a fejedben: tanakodsz, vajon minek is kellene még helyet szorítani az emlékek és remények közül. És igen, gondolsz az annyit emlegetett hagyományokra - melyek kísérek és kísértenek, bár jelentőségüket lehet, hogy csak később érzed majd -, gondolsz a vizsgákra, eredményekre és kudarcokra. Ám jogos a kérdés: mit érne mindez emberi tartalom nélkül?

A hagyományok sokszor észrevétlenül ivódnak beléd, így formálnak, terelnek a jó irányba. A pontokat és a rettegett vizsgákat - bár mostani életed alfái és omegái - az idő kiostálja emlékeid közül, csak körvonalak maradnak belőlük. S akkor világosodik meg igazán, hogy e sok elengedhetetlen dolog közül azonban mégis az emberek voltak a legfontosabbak: tanárok, diáktársaid, Annus néni meg a többiek, akiken keresztül - bármilyen hihetetlenül hangzik - lépcsőről lépésre önmagadhoz is közelebb kerültél...meg az izgalmas és unalmas órák, az örök körök a parkban, a portáslányok meleg tekintete, vagy egy-egy osztály gitárjaiból kiszabaduló hangfoszlányok: s ez az örökké hullámzó állapot, melyet a tesztek előtti izgalomból, valamely kacér nyughatatlanságból és a fiatalság mit sem takargató humorérzékéből raktál össze, és raktározta el.

Ez az épület otthont ad egy világnak, mely a te világod, egy külön kis társadalomnak, melyben meg kellett kötnöd a magad kisebb-nagyobb kompromisszumait, ahol megtanultál csiszolni és csiszolódni... és küzdeni és túrni és vágyakozni. Megtanultad, hogy a sok megírt - és a még több meg nem írt - iskolai házi feladatnál még fontosabbak az emberi leckék, melyekkel itt szembesültél: ezeket pedig az élet könnyörtelenül számon kéri.

Már te is tudod: új kezdet ez. A világ kinyílik, -talán elsőre kicsit nagyobbnak is mutatja magát, mint amekkora- és az itt megszerzett tudás jó útravaló, hogy elkerüld a közeljövő vakvágányait. Amit megtanultál, idővel ülepszik majd benned, bizonyos dolgok átalakulnak, elvesznek belőle. Egyvalami azonban még a tudásnál is fontosabb: a nyitottság. Nyitottság a műveltségre, az újra, igen, ez jó termőtalaj, ebben bizvást gyökeret verhetsz. Az igény, hogy sose elégedj meg féligazságokkal, s hogy kialakítsad saját nézőpontodat, gondolkodásmódodat.

Nézz hát körül: nézz oktatóidra, akiknek világába bepillantást nyertél, hisz mindenki, aki tanított, óhatatlanul megnyílt előtted és neked, életpályák összefonódtak e négy év ünnep- és hétköznapjaiban, örömeiben és nyugjeiben egyaránt. És mindegyikük egy-egy lecke volt számodra, hisz ők nemcsak tanárok, de emberek: köszönd meg nekik az útravalót, melyet vidámság és veríték furcsa elegyében nyújtottak át neked, köszönd meg nekik, akiknek ajkán mindig ott bujkál majd egy mosoly, ha a tablón a képedre néznek, mondván: "lám, ő is elindult"...

Nézz szüleidre, akik most büszkén állnak itt, mert tudják, hogy jó úton indítottak el.

Tolj félre most minden mást... emlékezz és ünnepelj. Mint a fősvény: tömd meg zsebeid mohón az itt megélt élményekkel: vonzásokkal és választásokkal, vágyakkal, a várakozás örömeivel, és igen, ellentétekkel és konfliktusokkal, hisz mindez nem rossz, mert emberi, s mert minden konfliktus újabb tükörkép és új lehetőség.

Tisztelt Hölgyeim és uraim...

Ez a négy év kinyílás volt, önkeresés, tán valamely titkos lázadás is, egy nagy munka, egy nagy megtapasztalás, egy nagy kaland...ez volt a Révai: "az Első Szerelem".

De az elmúlt négy év örömei és a bánatai, a sikerei és a kudarcai együtt kellettek ahhoz, hogy ez a pillanat, ez az utolsó, nagy pillanat az lehessen, ami:

Hit... Büszkeség... Hála...és Béke.

Köszönjük...

Farkas Ádám 12.B

A főszerkesztő jegyzete

Jön az év vége, amikor a diákok többsége hajrázik a jobb jegyekért, küzd, kínlódik, éjszakázik, és menthetetlenül kimerül. Közben odakint hétágra süt a nap, és sehogy sem akarózik ilyenkor a könyvek fölé görnyedni. Én ebben az időszakban szoktam végiggondolni, mi mindent csináltam az elmúlt hónapokban.

Visszalapozok a határidőnaplómban: febr. 24. - Vojcek-előadás, ápr. 7. diáknapi + Városi Könyvt. Wenczel Imre kiállítása, verset keresni!!! máj. 1. Dombóvár - fellépés az ODE-n 19:00-kor máj. 9-10-11. oszt. kir. Megannyi emlék-darabka.

A Vojceket másfél év után ismét láthattuk Győrben. A valaha révais diákszínjátszók mostanra egy teljesen más darabbal tértek vissza. Sokkalta kiforrottabb, érettebb előadással. Talán felnöttebbel. (Lám, hogy múlik az idő!)

Az április 7-ei kiállításra a diáknapi színjátszó fellépésről estem be. Kormostól mondtam el a Fehér virágot, és Villányi-verseket is szavaltam. Költészetükkel igazán közelről Wenczel tanár úr hatására kezdtem ismerkedni. Annyi törekenység, annyi "pillanatnyiség" van ezekben a művekben, úgy érzem, nagyon óvatosan kell hozzájuk érnem, nehogy összeroppantsam a sorokat. (Furcsa érzés a költő előtt szavalni a verseit...)

Dombóvár: az ODE az országos diákszínjátszó fesztivál döntője. Csoportomat, az Utópiát sorra érték a balesetek. Az értékelés sem volt különösebben pozitív hangvételű. De az élmény felejthetetlen. (Mindazonáltal minden tiszteletem azoké, akik képesek voltak egynapi némaság vagy egy motorbaleset után is remekül teljesíteni a színpadon.)

Az osztálykirándulás - sokkal közelebb került egymáshoz ez a harminchárom ember, mint eddig bármikor...

Miért választottam ilyen szubjektív bejegyzéseket a határidőnaplómból? Én úgy gondolom, hogy a legfontosabb események még egy iskolában sem feltétlenül az iskolapadhoz kapcsolódnak. Sokkal inkább az emberekhez, akik körülvesznek minket. Tanárokhöz, akik - bárhogy is nézzük - mindig a mi érdekeinket tartják szem előtt. És persze az osztály- és iskolatársakhoz - azt hiszem, ez nem szorul magyarázatra... Aztán elfogynak a bejegyzések, és megkezdődik a vakáció.

- em -

Akikre büszkék vagyunk

OKTV 2003/2004

Német

I.kat.: 1. hely - Jankovszky András (11.C), 2. hely: Váradi Ágnes (11.B)

II.kat.: 1. hely - Simon Zsolt (12.F)

Filozófia

Magyar nyelvű: 5. hely - Szenkovits Éva (12.A)

Idegen nyelvű: 7. hely - Biczó Zoltán (12.F)

Biológia: 6. hely - Turi Alexandra (12.D)

Kémia: 11. hely - Kauker Bálint (12.A)

Mozgókép- és médiaismeret: 11. hely - Fekete Judit (12.A)

A ballagáson díjazottak

Ullmann-díj: Simon Zsolt (12.F), Turi Alexandra (12.D)

Öregdiákok díj: Szenkovits Éva (12.A)

Iványi-díj: Takács Eszter (12.B)

Takács László-díj: Hoffmann Kitti (12.D)

Révai-díj: Biczó Zoltán (12.F), Takács Marcell (12.A), Kauker Bálint (12.A), Fekete Judit (12.A), Mészáros Zsolt (12.F), Bóka Andrea (12.D), Hajdu Anikó (12.D)

Országos sikerek

Matematika

Varga Tamás Matematikaverseny: 7. hely - Berczi Balázs (8.F)

Kenguru Nemzetközi Matematikaverseny: 4. hely - Berczi Balázs (8.F), 10. hely - Csató Bertalan (8.F)

Fizika

Mikola Sándor Tehetségkutató Fizikaverseny: 10. hely - Szarvas Tamás (10.D)

Öveges József Fizikaverseny: 2. hely - Csató Bertalan (8.F)

Kémia

Irinyi János Középiskolai Kémiaverseny: 3. hely - Antali Máté (9.D), 8. hely - Varga Zoltán (9.G)

Összetett versenyek

Öveges József Emlékverseny (matematika és fizika): csapatban 1. hely (Antali Máté (9.D), Eőry Zoltán (9.D), Szarvas Tamás (10.D), Stelczer Gábor (10.F))

Sport

Diákolimpia: mezei futás 5. hely - Somogyi Péter (11.F), kötélugrás 5. hely - Karczag Nóra (9.C)

Gratulálunk!

Egy arc a Révaiból - Turi Alexandra

Április 26-a, hétfő délutánján izgatottan hívtam fel Szendrét. Izgatottan, mert akkor én még nem tudtam, amit ő már igen, hogy aznap a *biológia OKTV* 6. helyezésétől növelte érdemeit! Mivel a legjobb barátnőmről van szó, örömmel vállaltam a feladatot, hogy erről a nagyszerű teljesítményről faggassam egy kicsit!

A "riport" helyszínéül a McDonald's-ot választottuk. Mint az várható volt, időnk nagy részét ügyes-bajos dolgaink megbeszélésére fordítottuk, így eléggé össze kellett kapnunk magunkat, hogy a találkozó eredeti célját teljesítsük. Íme az eredmény:

Szóval miért is indultál ezen a versenyen?

Mivel orvosira készülök, mindenképpen jól kell tudnom a biológiát. Az elején még úgy gondoltam, hogy legalább míg erre készülök, addig is ismétlem a tananyagot. Az országoson pedig már az volt a célom, hogy bejussak az első 10-be, és ne kelljen felvételiznem bioszból.

Mit éreztél, amikor megtudtad az eredményt?

Arra számítottam, hogy bejutok a megyeire, de arra már nem, hogy a döntőbe is. Aztán miután megírtam az országos forduló feladatsorát, már tuti biztos voltam benne, hogy valahol hátul végzek. Szóval nagyon meglepődtem, mikor az elsők között mondták a nevem az eredményhirdetésen.

Jaj, mert mindig alábecsülöd magad!

De most mit csináljak, ha tényleg úgy éreztem?!

Turi Alexandra

Na látod, épp erről beszélek, de majd én "megnevellek"! :)

Oks, igazság szerint én voltam a legjobb, és totál kiakadtam, hogy nem én lettem az első! :)

"Gyorsan tanul a leánygyermek!" (ahogy Csete tanár úr mondaná) A fentiekben említetted, hogy az első 10 helyezettnek nem kell felvételiznie bioszból. Mi a helyzet a többivel?

Ne is mondd, pont ma írtam meg a fizika központit. Nem lett rossz... ööö, vagyis fantasztikusan sikerült!

Azér' ám! Na, akkor most egy kicsit a hétköznapijaidról. Gondolom, kedvenc délutáni időtöltésed a KÖMAL példák oldogatása, és ha épp nem ezzel foglalatoskods, akkor Kitaibel Pál munkásságáról írsz elemző értekezéseket! :)

Hát persze, a szobámban pedig egy biológiai laboratóriumot hoztam létre...

Jól van, látom, "archoz" méltóan viselkedsz!

Aha, jó kislány vagyok! (De azért pénteken megyünk bulizni, ugye?)

Csak nem gondolod... hogy nem? :)

Búcsúzik a 12.C

Ahogy Charlie angyalai, úgy ez a négy év is elszállt. Négyévnyi boldogság, keserűség, meglepetés és gyomorgörcs most véget ér. Még alig hisszük, hogy nincs tovább, pedig már kiosztottuk a ballagási meghívókat, és a tablóképeink is barátaink, barátnőink albumaiban pihennek. Amíg itt vagyunk, az biztosan látszik, ami előttünk van, az csak ködösen. Álmai persze mindenkinek vannak, reméljük, valóra is válnak.

Az osztályban mind a harminckilenc ember külön egyéniség, és viszonylag lassan kezdtünk nyitni egymás felé. Igazából a harmadik-negyedik évben értünk igazi osztállyá. Talán azért, mert ezekben az években kellett fontos közös ügyekről döntenünk, és ezáltal megismertük egymás gondolatait. Sok érdekes ember van közöttünk, de a négy év kevés ahhoz, hogy mindenkit jól megismerjünk. Ezek az évek fontos és sok változást hoznak mindannyiunk életében. Élvezték az itt eltöltött éveket, mert bár most nem mindenki ugyanolyan kedves a szíveteknek, de az érettségi után mindenki egyformán hiányozni fog.

De még előtte vagyunk! Úgyhogy ezúton szeretnénk tudatni az évfolyamokkal, hogy ha jóban akarnak lenni a negyedikesekkel, a búcsúzásig a "részvényilvánítást", és a hasonló kérdéseket, mint "készülsz már az érettségire?", "nem félsz az érettségítől?", "sokat kell tanulni negyedikben?" legyetek szívesek mellőzni!

Köszönettel: 12.C

Búcsúzik a 12.D - "Elmúlt, hát elmúlt, viszlát, jó barát!"

Ismerős az idézet, ugye? Hát, eljött az idő, mi is búcsúzunk. Nagyon furcsa erről írni. Tulajdonképpen még fel sem fogtuk az egészet. 4 éve még minden a "jövő zenéje" volt, mostanra már csak emlékek sorozata révais pályafutásunk. Persze most még mindenre tisztán emlékszünk. A gólyatáborra, ahol kezdetben kíváncsi szemekkel fürkésztük egymást, majd néhány perc elteltével már vidáman fecsegtünk. Csak beszéltünk, beszéltünk, beszéltünk, hiszen annyi ismeretlen, felfedezendő ember volt körülöttünk. Aztán elérkezett az évnnyitó napja, mikor végre teljes osztálylétszámmal vághattunk neki az előttünk álló 4 évnek. Minden olyan különlegesnek, misztikusnak és talán egy picit riasztónak tűnt. A hatalmas, ódon épület, a tanárok, a hagyományok és persze az a bizonyos kilincs... Egy zárt közösségbe, a révaisok világába

csöppentünk, melynek napról napra egyre inkább szerves részének éreztük magunkat. Hihetetlen gyorsasággal repült el az első év.

Második elején már "igazi nagyokként" köszöntöttük egymást, és vágtunk neki az évnek. A karácsonyi műsorunkra a legnagyobb jóindulattal sem lehetne azt mondani, hogy jól sikerült, de legalább nem égtünk akkorát, mint elsőben :) ! Hipp-hopp ez az év is elrepült, félidőhöz érkeztünk. Harmadikban aztán megindultak a véres harcok a diákdiri-választáson a szavazatokért, na és persze "úgy mellékesen" a felvételi pontokért. Ez utóbbi -bátran kijelenthetem- sima győzelem volt, a választásokon viszont csak a dobogó 3. foka lett az ADDams családé. Ennek ellenére a pár hetes kampány nagyon jót tett az osztályközösségünknek. Csakúgy, mint a kenutúrák és a tekézesek, melyeket osztályfőnökünk szervezett nekünk, és amiért kimondhatatlanul hálásak vagyunk. Szerencsére az osztálykirándulásaink is feledhetetlenre sikeredtek.

Aztán elérkezett a szeptember és vele az utolsó évnitőnk, az utolsó tanévünkkel. Az idő kíméletlenül telt, peregetek a percek, órák, napok, hetek, hónapok... Hát, karácsonyi műsorunkért idén se kaptunk Oscar-díjat, még csak jelölést sem (ez egy elég fájó pont életünkben:). Február 13-án (mondanom sem kell, pénteken) tartottuk a szalagavatónkat, és annyi évnyi kudarc után végre megtört a jég! Paródiánk olyan jól sikerült, hogy Brad Pitt kezdheti féltetni a helyét Hollywoodban! És eddig tartott a mese, a gyerekkor. Hiszen a második félévben már olyan dolgokban kellett döntenünk, melyek az egész jövőnket meghatározzák.

Aztán egyszer csak itt volt az utolsó hét. A fene se hívta, mégis jött, így hát tettük, amit kellett. Két éjen át szerenádoztunk, vidáman énekeltünk még péntek hajnalban is, dacolva a tudattal, hogy másnap ballagás. Aztán bármennyire is tiltakoztunk ellene, végül mégis eljött a szombat. Beültünk az utolsó osztályfőnöki órára. És ez az, amiről egyszerűen képtelenség írni. Nektek nem jelentene semmit, nekünk ez jelent mindent.

Rengeteget tanultunk a "Nagymúltúban", és nemcsak költőkről, fizikusokról, molekulákról, hanem magáról az életről. Révaisnak lenni nem egy múltó állapot, mely 4 vagy 6 évig tart, ez örök életre szól.

Kövecses Andrea 12.D

Búcsúzik a 12.F

Tanulás, alvás, felelés, dolgozat, magolás... Igen, ez a negyedik. Mindenki csak sóhajtozik: Legyen már vége! Legyünk már túl rajta! És próbáljuk elhessegetni azt a gondolatot, hogy ha egyszer tényleg vége lesz, akkor az életünk egy szakasza lezárul.

Az egyik osztálytársnőm épp most mesélte, mennyire rossz volt olvasni a ballagási meghívón a neveket, hiszen számunkra minden név mögött egy-egy arc, személyiség rejtőzik, akiket nem fogunk elfelejteni, míg mások számára ezek csak semmitmondó szavak. Hat év, azt gondoltuk, örökké tart, és most itt van a vége, amit szinte már várunk. De ha majd lecseng az érettségi, a felvételi, és az ember leül kipihenni a fáradalmakat, talán eszébe jut Eger, Fűzfő, a szalagavató, a Volt nékem egy kis szarkám, a röpi, a választások, és a bekerítések. Persze tudom, most töletek, a többiektől kéne búcsúznunk, és nektek ezek a szavak nem sokat mondanak. Talán megmarad bennetek egy-két arc, néhány választási szöveg, de aztán halványodnak bennetek az emlékek, és öt év múlva már csak a tabló marad belőlünk. Hú, ez nagyon melankolikusra sikerült... Kívánom, hogy nektek is rengeteg élményetek legyen, és ha egyszer el kell hagynotok az iskola falait és egymást, akkor az olyan nehéz legyen, mint nekünk most.

Szentkúti Katalin 12.F

Különleges sportok - A Kyokushin karate

A karate a legősibb, legerősebb, tradicionális harcművészetek közé tartozik, azaz a BUDO-hoz. (Jelentése: a harc művészete) Megalapítója Sosai Masutatsu Oyama, 10. danos mester volt.

De hát mi is igazából a Kyokushin karate? A kifejezés maga azt jelenti, hogy "találkozás a végső igazsággal". Szimbóluma, a kanku, melynek az alsó és felső részén lévő csúcsok az egységet, az oldalsó tompa részek az erőt, a középső kör a végtelent, a külső kör pedig a harmóniát és a körmozgást jelképezi.

Lényege, hogy a karateka (a harcos) testének különböző részeit fejleszti fegyverre és ütések, rúgások, védések által éri el célját. Ennek az alapja pedig a zen, a gondolatok helyes és tudatos irányítása.

Mint minden tradicionális harcművészetet, ezt is jellemzi a mesterek iránti tisztelet és fegyelem. Az edzőhelyen, a Dojoban is létezik egyfajta etikett, melyet minden résztvevőnek követnie kell. (Például belépéskor a Dojot is kell köszönteni, nem csak a mestert.)

A Kyokhusin karaténak három gyakorlási rendszere létezik:

- Kihon: alaptechnikák gyakorlása
- Kata: kötött formagyakorlatok
- Kumite: küzdelem az edzőtárral, különböző szintű küzdőgyakorlatok

A kumite legjelentősebb magyar képviselői Klima Zsuzsanna (VB-n 2. hely), Kovács Ádám (VB-n 1. hely), Papp Miklós, Hegedűs Nikolett, Ruzsinszky György és Tóth Beatrix. A formagyakorlatok válogatott csapatába tartozik: Grónai Sándor, Hajdu László, Orbán Zoltán, Schwarz Péter és Strasser Vilmos.

Vörös Zsófia 11.B

Itt járt a Groovehouse

A farsangi bálon idén is egy népszerű popzenekar lépett fel, a *Groovehouse*. Ezt a rockerek nem túl nagy lelkesedéssel fogadták, ám én annál jobban örültem, mert ők az egyik kedvenc együttesem, így már nagyon vártam február 7-ét, amikor végre a suliba jön Judy és Zsolti. És végre elérkezett a pillanat, mikor a díszterem színpadán megjelent egy 155 centis lány és egy folyton mosolygó fiú.

A koncert folyamán elénekelték harmadik, Elmúlt a nyár című nagylemezük két legismertebb számát, de azért felcsendültek a Hajnalon szereplő dalok is. Az újabbakat főleg a rajongók ismerték, de a közönség nagy része kívülről fújta: "Ártatlan szemmel néz most rám a hajnal..." A félórás fellépés alatt teljesen berekedtem, de végül mégis sikerült (egy picit suttogva) megszólítanom a különleges hangú és szép énekesnőt, és feltennem neki néhány kérdést az öltözőjükben. A beszélgetés kicsit hosszabbra nyúlt a tervezettnél, majdnem egy egész órát töltöttem a zenekar társaságában. Ezalatt Zsolti poharakra írt üzeneteket Judy nevében, kísérőik minden fényképbe bele akartak mászni, egyikük folyamatosan lehetetlen kérdéseket tett fel a suliról, sőt valamelyikük még a táskám is elrejtette, Judy pedig egyszerűen tündéri volt. Hamar elhessegette izgalmam, hogy a kedvenc énekesnőm ül mellettem, és elég közvetlen beszélgetésbe kezdtünk, szerencsére fokozatosan a hangom is visszatért. Aznap este még Hevesen is várt rájuk egy fellépés, így tovább kellett indulniuk, de Judy még arról sem feledkezett el, hogy mikor hajnali fél 4-kor hazaért, küldjön nekem egy bájos e-mailt.

Melyikötök stílusát tükrözi jobban a Groovehouse?

Judy: Igazából mindkettőnkét. Hiszen azért csináljuk. Persze más zenei stílust is meghallgatunk, és szeretünk is.

A szövegeket Ti írtátok?

Judy: A legtöbbet Zsolti írja, de az új lemezről több is más szerző tollából ered: Az Álom című dalt Lala (Kozmix), az Úgy szeress-t pedig Hozsó (szintén a Kozmix tagja) írta, az Elmúlt a nyár szövege pedig a Hajnal alkotójának munkája.

Tudtok valamilyen hangszeren játszani?

Judy: 15 éves koromban tanultam dobolni és zongorázni, de azóta már sajnos nem igazán tudok. Zsolti nem játszik semmilyen hangszeren.

Az élő fellépéseket vagy a playbacket szereted jobban? Melyikből van több?

Judy: Teljesen playback szinte soha nincs, csak például ha diszkókban nincsen megfelelő technikai felszerelés, így lehetetlen élőben énekelni. Van olyan koncert is, ahol a zene CD-ről megy, és mi éneklünk, de olyan is, ahol az egész zenekar játszik. Én ezt jobban szeretem, de sok helyen nem lehetséges, és van, ahol a közönséget nem érdekli, hogy énekelek, akár cigánykereket is vethetek a színpadon. Olyankor én sem érzem jól magam.

Melyik a kedvenc számotok? Miért?

Judy: Nekem a "Ha újra látom" tetszik leginkább, mert nagyon jó a szövege, és a dallama is különleges.

Zsolti: Nekem mind a kedvencem... leginkább mondjuk az "Égj velem".

Judy: Hülye ízlésed van...

Úgy hallottam, a Ha újra látom forgatásán nem kaptátok meg az előre megbeszélt helyszínt.

Judy: Igen, de nem az volt a legnagyobb bibi. Arról volt szó, hogy ez nem egy kosztümös klip lesz, hanem saját magunk lehetünk benne. Ennek ellenére beöltöztettek különböző, tőlem nagyon eltérő ruhákba, még gésa jellegű ruhában is voltam. És rám tették a szőke parókát, az nem igazán tetszett... A címadó dalhoz, az Elmúlt a nyárhoz készült klipben saját magunk vagyunk, az sokkal természetesebb.

Melyik számhoz forgattok legközelebb?

Judy: Még nem tudjuk, pillanatnyilag több elképzelés is van. Szerintem a Támad a szél, a Múló idő, vagy az Éjjeli vadász lesz.

Zsoltit ezentúl rendszeresen hallhatjuk énekelni?

Zsolti: Persze, most fog megjelenni a szólólemezem...

Judy: Ezt le ne írd, csak vicc! Néha szoktunk ezzel viccelődni... Egyébként az élő koncerteken sokkal jobban hallatszik a hangja.

Kicsit több, mint 5 éve nagyon súlyos autóbalesetet szenvedtél, most mégis egy gyönyörű nő ül melletted. Vársz még újabb plasztikai műtétre, vagy most már elégedett vagy az arcoddal?

Judy: Néha úgy ébredek, hogy, mikor belenézek a tükörbe, azt érzem, még kellene. Olykor fel is hívom a sebészem, vagy elmegyek hozzá, és képes lennék rögtön a kés alá feküdni, de ő szerencsére lebeszél róla. Máskor viszont épp ellenkezőleg..

Engem sokszor zavar, hogy ilyen alacsony vagyok. Neked okozott problémát?

Judy: Persze, a baleset előtt sokszor, azóta viszont nem, mert azt mondják az orvosok, ha egy kicsit magasabb vagyok, nem szednek ki élve a kocsiból. Néha törpének becéznek, de most már a súlyom jobban zavar, hiszen egy alacsony nőn sokkal jobban meglátszik a felesleg.

Gondtad volna kiskorodban, hogy ilyen híres leszel?

Judy: Hááát, nagyon reménykedtem benne, hiszen legtöbb kisgyerek álma, hogy énekesnő legyen. Aztán a spray-s doboz után jöttek a Ki mit tud?-ok, és teljesült az álom. Régen is csak kevésbé fontos dolgokat adtam föl, ami nem annyira érdekelt. Nagyon akaratos tudok lenni, így általában elérem a célot. Azért tartok itt, ahol most vagyok!

A zenekarról többet megtudhattok a www.groovehouse.tk oldalon!

Nagy Barbara 11.C

Pillanatkép a koleszból

Nem igazán tartom magam az alkalmazkodás nagymesterének, de az eltelt több mint 6 hónap alatt sikerült többé-kevésbé belerázódnom az itteni hétköznapokba. Az ember néha már-már olyan érzéssel kullog fel a kollégium lépcsőjén vasárnap este, mintha valamilyen tábor ismételt résztvevője lenne.

A KZS koleszban, ahol az egyetlen néha-néha felbukkanó rendszergazda, az élet valahol az egyhangúság és a „na most kirúgnak a hámból” -körül forog.

Az ember (illetve a gólya) eleinte zavarban van, pár hét múlva már krónikus alváshiányban szenved, végül rászokik a hajnalig tartó tanulásra és a véget nem érő beszélgetésekre (amelyek persze éjjel zajlanak, a nevelőnők nagy bosszúságára).

Ha valaki benéz egy koleszos szobába, rögtön képet tud alkotni a lakóiról. Vannak, akik hajlandóak valamilyen szinten rendet tartani, nem firkálni a falra, nem használni hűtőnek az ablakot, nem ragasztani sehova semmit celluxszal, mert ugye lejön a tapéta, és így tovább. Tehát

a többség még az éjszakai hangerő-korlátozásra is hajlandó. Nem úgy a II. emelet 6-os szoba lakói (köztük persze én is, meg a "többiek", akik nyomtatékosan közölték velem, hogy nem vágnak sem a publicitásra, sem e cikkben való szereplésre. Mindazonáltal úgy érzem, hogy "K." Ingi és "Sz." Viki mindenképpen megemlítendő emberkék).

Az említett szoba lakóinak viselkedése többek egybehangzó véleménye szerint is úgy mond „fegyelméletlen”. Hát igen, hajlamosak vagyunk ismételtelen felrúgni a "felesleges" szabályokat. A falról Neo és Trinity figyelnek bennünket fekete szemüvegükön keresztül, a többi (persze celluxszal felragasztott poszterfigurával) együtt az asztalon málnaszörpös üveg, szanaszét heverő könyvek, képregények, fényképek, a seprésre szoruló padlón pedig a szétdobált holmik közt szabályosan utat kell törni annak, aki el szeretne jutni az ajtóig.

Éjjel, 23, 50. Ingrid fogkefével a kezében fizikát tanul, Viki haját szárít (fittyet hányva a veszélyre, hogy esetleg kivághatja a biztosítékot), jómagam pedig dühös satírozások közepette befejezem a matekleckét. Ingrid tanácstalanul felnéz: "Szerintetek mi ez a ferde u-betű?" "Mű."-válaszolja Viki, az abszolút fizikai tekintély. "Nem mű, hanem mi ez a ferde u-betű?" "Mondom: mű!" "De miért jó nekem, ha mű? Miért nem normális?" Ingrid láthatólag nem érti a dolgot, végül fejét vakarva egy ?-et biggyeszt a füzetébe, és elteszi a problémát másnapra. A beszélgetést hallva a folyosón cirkáló "éjszakás" dühösen benyit a denevérekkel kidekorált ajtón, és a villany azonnali lekapcsolását követeli. A problémát Viki oldja meg - jobban mondva a hajszáritója, amely egy hirtelen villanással kivágja a biztosítékot.

A megtört szerkesztő - avagy: A hóhért akasztják

Lassan három éve, hogy iskolánk meghatározó médiumának szerkesztősége új tördelővel gazdagodott. Azonban szomorúan értesültem, hogy jövőre átadja a stafétát, és máshol bontogatja szárnyait. De vajon van-e élet az Iránytű után? Erről kérdezem *Papp-Kuster*

Ádámot, aki posztja betöltése óta jelentősen megújította iskolaújságunk arculatát, mely azóta eladási rekordokat döntöget. :)

Mennyire érzed magad felelősnek a sikerért?

Teljes mértékben. :) A viccet félretéve, azt hiszem, sikerről még korai beszélni, de a lap színvonala megfelelő úton halad. Az újságok többsége még a papírkosarak alján végzi, azonban már egyre többen veszik kezükbe lapunkat.

Mivel magyarázod, hogy ilyen eredmények mellett mégis távozásra kényszerülsz? Saját döntésed volt... vagy netán "kiszavaztak"?

Megbízatásom eleve három évre szólt. Ezt a pozíciót minden tördelő a harmadik évfolyam végéig tölti be, utána pedig a következő generáció kap helyet. A személycserét minden alkalommal gondos "kiválasztás" előzi meg. :)

Hogyan élted meg ezt a három, kemény munkával telt évet, és mi is volt a tényleges feladatod?

A kemény munka talán túlzás, mivel csupán az évi négy újság tördelése jelentett kisebb-nagyobb fizikai megterhelést (értsd: álmatlan éjszakák). Feladataim közé tartozott a cikkek begyűjtése, az arculat és a grafikai elemek kialakítása, valamint a cikkek helyének meghatározása. Továbbá én tartom a kapcsolatot a nyomdai munkákat végző cégekkel.

Maradtak-e még megvalósításra váró elképzeléseid?

A legtöbb ötletemet sikerült kivitelezni, azonban van még néhány megfontolandó gondolatom. Érdemes lenne iskolai szintű közvélemény-kutatást végezni, ugyanis a legtöbb olvasót érdekli a többi ember véleménye. Technikailag nem bonyolult mindenkit megkérdezni - elég, ha az Iránytű-felelősök osztálytársaik válaszainak alapján egy-egy űrlapot kitöltenek. Ezeket már csak összesíteni kell, és az eredmény pedig egy ízléses grafikonon közreadható. Ezen kívül minden számban lehetne egy rövid leírás az aktuális premierfilmekről. A fiatalokat mindig is érdekelték a filmek, ezért valószínűleg sikeres lenne a rovat, melyet akár egy filmes élménybeszámolóval is fel lehetne dobni. (A könyvajánlók általában mérsékeltebb sikert aratnak...)

Ekkora szakmai tapasztalattal bizonyára más helyeken is szívesen látnának. Tervezed, hogy a jövőben is hasonló tevékenységgel foglalkozz?

Az Iránytű nyomdai munkálatait végző egyik cégtől már kaptam is állásajánlatot. Ezen kívül régi álmom egy saját reklámcég, melyben kreativitásomat kamatoztathatnám. Ehhez kapcsolódóan tehát érdekel a marketing és a kommunikáció is.

Jól hallottam, hogy webdesignerként is tevékenykedsz?

Így igaz, szívesen készítek honlapokat (lásd: www.kuster.hu). Amellett, hogy ez napjaink egyik kiemelkedően jól jövedelmező ágazata, maga az alkotás is élvezetet nyújt, így miközben pénzt keresek, még ki is kapcsolódom! :) A jövő évtől ezzel szeretnék aktívabban foglalkozni.

Ennyi elfoglaltság mellett mire marad még időd?

A barátaimra mindenképp. :) Hétvégenként bulizok, szabadidőmben zenét hallgatok, filmet nézek. Előfordul, hogy könyv is akad a kezembe - most épp Réz András filmesztétánk kötetét olvasom.

Szeretek utazni és minél többet megtudni a világról - ezért igyekszem mindig újabb és újabb dolgokat kipróbálni.

Köszönöm, hogy számos teendőd mellett erre az interjúra is futotta az időből! :) További sok sikert kívánok Neked, bármivel is foglalkozz a jövőben!

Szalay Balázs 11.F

Hát már megint mi mindent láttunk...

Azt hiszem ez egy elég hosszú történet, bár igen egyszerű: *Portörőné tanárnő* jóvoltából megjártuk *Hollandiát* (illetve környékét). Hát hogyan is lehetséges ez? Először is végy néhány igen tehetséges és szorgalmas diákot, hogy megalakulhasson a *Révai Debate Clubja*. Majd pedig némi elszántsággal keress egy hasonló clubot, valahol Európában... (csatlakozásunkat is idekint éltük meg) Majd pedig *Portörőné tanárnő* óvo szárnyai alatt irány a repülőtér! Végül is 8 csodálatos napot tölthettünk a hajdani Németalföld területén.

Április 25-én indult a mi "nagy madarunk" Pozsonyból. Az utazás kellemesen telt (a felhőtlen jelzót sajnos nem használhatom, hisz az alattunk elterülő vattacukor réteg igen is felhőnek bizonyult), eltekintve egy-két légörvényecskétől...Megérkezvén az amszterdami repülőtérre, néhány kedvesen tulipánnal hadonászó alak az autójába tessékelt minket. Félreértések elkerülése végett a mi "pótszüleink" voltak. Irány Dél-Hollandia egy kicsiny városa: Brunssum! Már igencsak éjjelre járt az idő, mikor ki-ki megérkezett az otthonába (legalábbis az elkövetkezendő pár napban annak tekintendő). Hétfői napunk a sulis (Afnorth International School) körbejárásával és a másnapi debate-re való felkészüléssel telt. Az esti órákban "átruccantunk" egy kicsit Németországba, Aachen városába egy kellemes sétálgatásra. Kedden majdnem láttunk egy katonai támaszpontot belülről, de sajnos az ajtónál elakadtunk úgy egy-két óracsckára, és csodálatunk a fejünk felett elsuhanó katonai repcsiket. Délután lezajlott a debate első fordulója, sikerességéről (ill. sikertelenségéről) egyelőre nem tudok nyilatkozni. A szerdai napunkat is az iskolában töltöttük a második fordulóval. Még ha az eredmények nem is kerültek nyilvánosságra, azt a kijelentést meg merem kockáztatni, hogy nem hoztunk szégyent Nagymúltunk fejére. Mindezekről a kanadai rádió is tudósított. Csütörtök reggel felpattantunk a vonatra, és Hága felé vettük az utunkat. Az utazás itt sem volt teljesen bonyodalommentes, a csatlakozások a két átszállás során éppen hogy megvárták egymást, úgy ugráltunk egyik vonatról a másikra. Első látványosságunk Madurodam mini makettjai bizonyultak. Hihetetlen művészi precizitással és aprólékosággal Hollandia nevezetességei szinte a "lábunk előtt heverték". Természetesen az Északi-tenger hideg hullámain sem hagyhattuk figyelmen kívül. Murphy törvényei sem kíméltek bennünket: ahol víz van, ott vizesnek kell lenni (még ha nem is akarja az ember). Pénteken délelőtt a városkánk szűk folyosóival, kanyargós lépcsőivel és tornyaival megáldott kastélyát vettük birtokunkba. Utána Vaals következett, Hollandia legmagasabb pontja (komoly 322 méteres, rögtön kilátóval tüntették ki), valamint ezen a ponton található Németország, Hollandia és Belgium. Hihetetlen érzés volt egyszerre három országban lenni! Találtunk egy sövény-labirintust is; a feladat adott: meg kell találni a középpontot. Másfél óra bolyongás után csak a kijáratra leltünk rá. A problémát igen egyszerűen oldottuk meg: átmásztunk a kerítésen. Azért meglepetésszerűen hatott a falból időnként elötörő vizes zuhany. Szombaton a sulis egyik busza Maastrichtba vitt minket, ahol jó pár óras kavargás, sétálás és szuvenírboltok hada várt ránk. Kimerülten értünk haza, ám annyira mégis maradt időnk, hogy este egy vidám házibulival ünnepeljük kicsi hazánk belépését a "nagyok" közé. A vasárnapi program Brüsszel volt; kevés ilyen szép várost láttam! Végül egy kellemes kerti grillpartival búcsúztattak minket (mondhatom, a fiúk nem hoztak szégyent a magyar gyomor befogadóképességére...). Hétfőn könnyes búcsút vettünk a várostól és a pótszüleinktől, majd vonattal mentünk vissza Amszterdamba. A rövid városnézésbe sajnos "csak" a Rembrandt-múzeum fért bele, de szerintem egyikőnknek sem okozott gondot ezt a várost örökre a szívébe zárnia. A repülőtéren röpké 5 óracsckát töltöttünk, félgykor landoltunk a szlovák fővárosban.

Összegezve: ez a 8 nap hihetetlen élmény volt, szerintem mindenki elérzékenyül, ha felelgetünk egy-két kulcsszót...

Fekete Borbála 11.B

A halál érintése

Korán érkeztem Birkenauba. Még tegnap kértem Eintrittskarte-t a Lagerkapotól. A bejáratnál fel kellett mutatnom, a másnapos SS-tisztek megnézték, és egy vállrándítással invitáltak beljebb.

Az appel már javában zajlott. A foglyok egyike a létszámot jelentette. Valami nem stimmelt, orrba vágta egy újonc SS. Abban a pillanatban egy hullát hozott ki vállánál fogva két fogoly a barakkból. Nem, mégsem. Nem hull. Pont szemben velem. Mintha rám tekintene, de a semmibe néz. Zakatol a szívem. Rozoga bordáinak lassú emelkedése jelzi a csepergő halált. A földre dobják, az SS ordít, vadul hadonászik. Ingerült. Egy pillanatig zihál, én megmerevedek. Eddig kerülte a "muzulmánokat", soha nem nézett rájuk. Most elé tették. Most látott először ilyen lelkét kilehelt teremtményt, akit még néhány hónapja, innen messze, nagyon messze édesapámnak vagy fiamnak neveztek, embernek hívtak.

A konyhabarakk felé özönlének. A "muzulmán" még ott fekszik.

A konyhában állott víz, rohadt cukorrépa, fonnyadt krumpli, avas zsír. Kosz, csótányok mindenütt. A kitarító foglyok egymást rugdosva nyalják a kondért, a padlót: maradék és kiömlött lötyty.

Kint kisebb-nagyobb csoportok vonulnak: Ausserkommando, raktár, krematórium, revír (tábori kórház). Mindenki megy a dolgára. Dolgára...

A revírben a szagnál csak a látvány rosszabb. Kimegyek. Dr. Z. azt mondja, hogy a mindennapos fenolinjekción kívül csak néhány gyógyszer (foglyoktól elvett fájdalom-csillapító, nyugtató) fordul meg a kórházban. Flekk-tífusz, vírusos hasmenés, halálbűz.

A "Kanadába" indulok. Szinte pezseg az élet. A foglyok behozott, elkobzott holmijainak tömkelege. Kánaán. Az itt dolgozók tudnak még mosolyogni. Nem úgy, ahogy régen, keserűbben. Egy pillanatra megállok. Tárgyak. Csendélet: az otthon tárgyai... Az egyik sarokban összegyűjtött ékszerek, a másokban cigarettakötegek. Mentőöv.

Bemegyek egy barakkba. Száll a por. Csak a tetvek nyüzsgése hallatszik a szalmában. Kimegyek, egy másik utcába fordulok. Az egyik barakk előtt hullahalom. Patkányrajok futkoznak. Jéghideg, hegyes, fehér testek, lecsuklott fejek. Nem bírom nézni. Egy fogoly érkezik kiskocsival. Elvisz belőlük párat. Utánanézek. A krematórium kéményei vastag füstgomolyagokat okádnak. Az égre nézek. Remeg a lábam, szédülök...

Debreczeni-Mór Andrea 12.D